

25.29x18.46	1	עמוד 18	ידיעות תל אביב - כותרת	05/2024	90175315-1
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

avidar@gmail.com

תל אביבי / שלומי אבידר /

מה נשתנה העצמות הזוה

אלפי העקורים שמצאו מקלט בתל אביב עסוקים היום בבנייה מחדש של ההרס הנורא • מגיע להם שנחייך איתם ערב אחד וקצת נשמח, כי לא הכל תותים, אבל יש הרבה דברים שכן

נכון, אנחנו בדיכאון חלקי, אבל אם לרגע נעלה לתצפית מאחר הכתמ"מים, ונשקיף מלמעלה על כל ההישגים, נוכל להתפעל. הישוב היהודי גדל מכ-50 אלף יהודים - לכתשעה מיליון תוֹ שבים; מארגון "השומר" המזווד בחרב באבנט - למעצמה וצבא שכשמעירים אותו, כדאי להימלט מזעמו למעמקי המחילות בלב רפיח או טהרן.

מאז היום הנורא הוא בשמחת תורה תשפ"ד, קיבלנו פרופורציות. אנח־נו ביחד. את 'עם ישראל חי' נשמיע השנה במסיבת יום העצמאות בווליום נמוך. בלי נפצים וללא פירוטכניקה שמיימית, לבר מכיפת ברזל במקרה הצורך. יהיו מסיבות, אבל לא יקראו להן כך. עצמאות בסלון. שיפורים בפא־רק. חברים מספרים על גיבורי ישראל לדרורותיהם. כי מה נשאר לנו מלבד להיפגש ולשמוח על 76 שנות עצי־מאותנו? אלפי העקורים שמצאו מקלט בת"א עסוקים בשיפוץ חייהם ובבנייה מחדש של ההרס הנורא. מגיע להם שנחייך איתם ערב אחד. ננגב דמעות, נזכור ולא נשכח, וקצת נשמח, כי לא הכל תותים, אבל יש הרבה דברים שכן.

לא נשכח, וקצת נשמח | צילום: שאול גולן

אבל בימים הקרובים תשתרלו קצת יותר. ונתפלל שלא תהיה לי עבודה יותר."

גם אני קצת השתניתי מאז השב־עה באוקטובר. כשאני הולך ברחובות העיר אני מביט מעבר לכתף מדי פעם, כדי לוודא שמי שהולך מאחוריי אינו ג'יהדיסט פלסטיני. למזלי הצלחתי לקבל רישיון לנשק אישי, ואני משת־מש בזכות לנוע ברחבי העיר עם אקרה במצב מחסנית בהכנס, וכל ערב מקווה להתעורר לבוקר טוב יותר.

רק למי שאין לו אופציה לרילוקיישן, הולכים ומתרבים. חלק מילדינו מתכ־ננים להעביר את הנכדים לארץ אחרת, ואין לנו טיעון מוצלח לשכנע אותם להישאר, לבר אולי מזה שאין כרטיסי טיסה ברי השגה.

הבת שלנו גויסה למילואים באוקטובר כקצינת נפגעים וחזרה אחרת. לרבריה, היא מכירה את המשפט "זה לא נכון שהחיים ממשיכים, הם מפסיקים ומת־חילים מחדש, אחרת". לכן היא מבקשת: "תהיו אנשים טובים ורגישים תמיד,

את מסיבת העצמאות חגגנו מדי שנה כחבורת צעירים נטולי רא־גות במילק-בר "ויטמן" בכיכר העי־רייה, הרבה לפני ששלוש יריות אקרה הפכו אותו לכיכר רבין. זה היה כשעוד חגגנו. וברחבי העולם אהבו אותנו. בשנים שאחרי מלחמת ששת הימים בואך מלחמת יום כיפור, לפני שהחב־רים שלי נפלו בקרבות השריון בסיני; הרבה לפני ההפקות בפארק, כשהיושע היה ראש עיר ולא גן; והגנות שימשו למסיבות של צעירים ולא ליוזימ"א זרזים.

להגיגות יום ההולדת למדינה היינו מגיעים עם מיכלי ספריי ופטישי פלי־סטיק צבעוניים, מתחילים בחוף הים, ממשיכים באירוע מוזיקלי וזיקוקי די־נור בבמה המרכזית ומסיימים בקומזיץ עד הזריחה.

השנה כולנו בדיכאון חלקי. ההרו־גים, החטופים, המו"מ התקוע, חוסר הוודאות, האנטישמיות, גלי השנאה המנשבים מכל עבר והחברים שלנו בארה"ב, שנמנעים מלדבר בעברית במקומות ציבוריים. הקולות ששואלים האם החלום הציוני של הרצל מיועד